

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

Ricard Salvat

Enguany fa deu anys de la mort de Ricard Salvat. Salvat va fer per aquest país una obra ingent, còsmica, que no li agraiem mai prou. Salvat tenia molts enemics, i poderosos, i va ser silenciada moltes vegades. Però és ell qui va obrir les portes i finestres de Catalunya i el teatre europeu va entrar a Catalunya i el teatre català va sortir a Europa.

És més o menys el que va fer Carles Riba amb la poesia. Qui no se'n recorda, d'aquelles obres de Bertolt Brecht? Modèliques. Qui pot oblidar l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual, que va fundar ell? Qui pot oblidar tot l'Espriu que agafa volada gràcies a les impecables representacions de Salvat?

Intel·lectual, escriptor –ens ha deixat molts llibres, tots ells interessantíssims–, professor universitari –els seus alumnes encara el recorden, car quedaven fascinats

Els milers de votants de Vox a Andalusia s'han adonat que han votat la ideologia que va assassinar Federico García Lorca?

per la seva erudició i la seva pedagogia–.

Sabeu quina és l'última obra que li vaig veure? Encara m'estremeixo: *Mirall trencat*, de Mercè Rodoreda. I sabeu què hi vaig dir en aquella ocasió i que repeteixo i repetiré en qualsevol ocasió? Doncs vaig dir, cito de memòria, que *Mirall trencat* és una novel·la magnífica, però que més magnífica és encara el muntatge que en va fer Ricard Salvat.

Vaig tenir la sort de ser amiga personal d'ell, i me l'escoltava sempre embadalida. Format a Alemanya, va assimilar tot el rigor alemany i el va adaptar al tarannà mediterrani. Aquest article no és un inventari de l'obra de Salvat, perquè, si no, no s'acabaria mai. El trobo molt a faltar, a ell com a persona i a la seva obra descomunal.

I ara que parlem de teatre: els milers de votants de Vox a Andalusia s'han adonat que han votat la ideologia que va assassinar Federico García Lorca?

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Kodak independentista

La casa Kodak va començar a declinar el dia que va diversificar l'oferta dels rodets fotogràfics que venia a les botigues. Abans demanaves simplement un rodet, el carregaves a la màquina i anaves tirant. A partir de la diversificació, el dependent et preguntava si el rodet que volies era per a molta llum o per a poca, si era per captar retrats o paisatges, si era per a la superfície o per sota l'aigua... "Sap què?, doni'm Agfa." No ho dic jo. Ho va reconèixer la mateixa Kodak. Quan va voler reaccionar va arribar la fotografia digital. En la fotografia digital, les preguntes les fa i les resol la màquina. Els mòbils ni pregunten: ho fan tot tots sols.

Des del primer d'octubre del 2017, data del referèndum, no sabem quina sensibilitat independentista triar. En les últimes setmanes, el galimaties ha augmentat. Uns diuen una cosa i els lliures una altra mentre reclamen "unitat". Puigdemont va portar al maligne Tribunal Constitucional una actuació de la mesa del Parlament, de majoria i presidència independentista, que considerava que li era perjudicial.

“En política, les coses s'entenen a la primera o són un fracàs

La gent no ho va entendre. Puigdemont i els seus advocats van tractar d'explicar que era una maniobra "tècnica" necessària. Els interrogants de la gent, la gent que no és professional ni de la política ni de la fotografia, no es van dissipar sinó que van augmentar. En narrativa, i la política n'és una branca, les coses s'entenen a la primera o són un fracàs. Puigdemont ha creat la Crida. Què és la Crida? Un partit? Un moviment? És ecumènica o és divergent? "Convergent", diuen els maliciosos. A l'Ajuntament de Barcelona, com quedarà la composició dels partits independentistes? Aniran

junts? Separats? Amb tramvia? Els que gosem manifestar els nostres dubtes som increpats pels que es pensen que ho fem per perjudicar-los. Si els que representa que hi entenem i estem atents a les notícies i tenim la responsabilitat d'explicar i interpretar els fets ens confonem i no podem donar respostes, ara imaginem els que esperen les respostes per guiar-se.

L'altre dia esmorzava amb un polític independentista de molta projecció. Em va oferir uns fils per transitar pel laberint. "I per què m'ho expliques a mi i no a aquella senyora que ara passa pel carrer i paga la contribució com jo?" "No podem." Em va prohibir repetir-ho, és clar. No passin ànsia: l'*off the record* no era tan important i encara em va deixar més marejat.

Hi ha, o hi havia hagut, el "color Kodak", aquell groc propi de la marca que semblava tret d'un Miró. Amb la diversificació el groc també es va alterar una mica. El groc: jo penso en la bona gent que el primer d'octubre va anar a votar i que es concentra per demanar la llibertat dels presos i exiliats, sense distincions.